

VRTIĆI U BJELOVARU – ISPOVIJED JEDNE TETE

Autor Maja Geček-Jelić

Utorak, 20 Kolovoz 2013 17:16 - Ažurirano Utorak, 20 Kolovoz 2013 17:23

Svi već znamo sve, o stanju u vrtićima u Bjelovaru. Ili mislimo da znamo. Djeca se često koriste u svrhe predizbornih obećanja i parola političara. Liste čekanja za vrtić, već su godinama u našem gradiću, strašno duge. Trenutno je oko 150-ero djece, koja čekaju svoje mjesto, u nekom od dječjih vrtića. To je čitav novi vrtić, sa nekoliko vrtićkih grupa, jer se dozvoljeni broj djece u grupama, smanjio sa usklađivanjem standarda, po propisima Europske Unije.

Puno se pričalo i priča se o novom vrtiću i tko će ga otvoriti. Hoće li to biti proširenje Gradskog vrtića ili će se pojaviti neki privatni poduzetnik, zasad se točno ne zna, mada se priča svašta. A premalo se radi po tom pitanju. Ovojedni Bjelovarski list, piše o prostoru nekadašnjeg vrtića Bambi.

U struci ne radim već dugo, jer je u ovom gradu, naći posao kao odgajatelj, postalo nalik, glavnom zgoditku na lutriji. Puno je djece na listama čekanja i previše odgajatelja na Zavodu za zapošljavanje.

Kada će se to promijeniti, pokazati će vrijeme. Neki kažu, vrlo skoro. Mnogima ne vjerujem, dok ne vidim.

PRIČA IZ PRVE RUKE

No, u čekanju promjena u našem gradu, ispričat ću vam jednu drugu priču. Priču iz prve ruke, koju sam ja osobno proživjela dok sam radila kao odgajateljica.

Priču kojom želim razbiti mit, koji još uvijek vlada u glavama mnogih. Da tete čuvaju djecu. Kako ne rade ništa posebno i većinom čitaju novine, dok djeca spavaju. Da je njihov posao lagan i manje vrijedan.

U vrtićima se već duži niz godina prakticira projektni rad. Fenomenalna ideja, koja vođena zamišlju, da je svako dijete individua, sa isključivo svojim potrebama i interesima, a sve u skladu s razvojnom psihologijom i predškolskim kurikulumom, koji je vrlo dobro zamišljen, obećava zaista mnogo.

Dijete je stavljeno u centar, ono je polazište svega što se radi. I toj ideji, za koju su trebale proći zaista mnoge godine, prisilnog frontalnog rada, gdje su sva djeca, po pravilu, morala sudjelovati u istoj aktivnosti, koja mnoge nije uopće zanimala, možemo zahvaliti mnogo. I ljudima, koji su svojim istraživanjima i radom, pridonijeli njenom ostvarenju i životnosti.

Stanje materijalnih uvjeta u mnogim vrtićima je alarmantno. Kada govorim o njima, mislim na prostor i ono što čini njegov sadržaj. Što se tiče prostora, gdje je kvadratura još uvijek, po djetetu, u grupama koje broje i do 30 djece, svedena na manje kvadrata, nego što imaju pilići po propisima Europske Unije, zaključak je da se ide na kvantitetu, nauštrb kvalitetnog i ispunjenog rada s djecom.

Nedostatak prostora uzrokovan nedostatkom novca, odražava se i na njegovu sadržajnost. Osim u malobrojnim vrtićima, sadržaji kojima su grupe opremljene, isključivo ovisi o maštovitosti i kreativnosti odgajatelja, koji će često puta i iz svog džepa kupiti materijale, kako bi djeci omogućili nešto kvalitetno.

Pa tako onda mnogi odgajatelji, provode svoje dane, izrađujući didaktičke materijale, igre i mnoge druge stvari, kako bi što kvalitetnije opremile prostor i djeci ga učinile što poticajnijim i zanimljivijim.

Entuzijasti koji rade na taj način, koji poštujući osobnost i interes svakog djeteta, zaista su ljudi, koji zaslužuju sve naše pohvale. Uz svoje radno vrijeme, provode još mnoge sate, u strastvenom trudu, uz mnogo volje i želje, za što boljim i kvalitetnijim radom, u uvjetima, koji su daleko od sjajnih. Nagrada im je ono što raduje svakog dobrog odgajatelja. Dječji osmijeh i zainteresiranost. Ljubav i radost u dječjim očima.

A nije im nimalo lako. U grupama koje su nakrcane do krajnjih granica, ponekad se čini da je jedino moguće, nastojati preživjeti dan. I kada jedna teta, naravno u skladu sa interesima i potrebama djece, počne zajedno s njima raditi na nekom projektu, pa nekolicina zainteresiranih priđe da joj se pridruži, u drugom ćošku Marko i Ivan, tući će se do iznemoglosti, a neka druga »grupica«, usmjerit će sve svoje snage, i to na najkreativnije načine, da svrati pažnju na sebe.

Pa će se onda teta, svim silama morati potruditi, da ima oči na jedno par mjesta, sluh kao zec i brzinu kao najbolji atletičar svjetskog prvenstva. Uz sve to, ne smijemo zaboraviti, fleksibilnost poput kameleona i smirenost poput istočnog mudraca.

I dok teta smiruje Marka i Ivana i pokušava ih zainteresirati raznoraznim metodama, za bilo što drugo, osim tučnjave i griženja, nakon toga će krenuti u lavovski neustrašivu borbu s onom grupicom, koja još uvijek ima svu snagu svijeta, da pažnju usmjeri na sebe. Čini se poput bojnog polja, zar ne? A onih par zainteresiranih, pokušat će sami, kako i treba, učiniti nešto s onim što je teta izrađivala danima, možda i noćima.

Ona će se možda tada, izmoždена, sama i obeshrabrena, pitati, nakon sve te borbe, čemu sav taj trud? Možda da ipak uzmem novine? Možda će je ipak tada, razoružati nečiji predivni osmijeh.

A onda će na red doći ručak. Pa će se teta, potpomognuta svojom kolegicom, da bar malo predahne od silnog straha i brige, da se u toj gunguli od 30-ak djece, nekome nešto ne dogodi, boriti sa uvjeravanjem djece da je »čušpajz« od raznog povrća, na koji svi kolektivno viču »fuj«, nešto jako zdravo, što svaki čovjek, koji želi biti »velik« i zdrav, mora jesti. A da je juha, nešto

što nije za gledanje. A sa voćem se ne gađa, kao što mnoga djeca misle.

Nakon mukotrpne borbe da djeca, bar malo osvijeste, da za jesti nisu samo hrenovke, pljeskavice i pašteta, te da postoji bar još nešto jestive hrane, koju mnoga djeca, kod kuće, nikada nisu niti vidjela, teta će, ako ima zainteresiranih za spavanje djeci omogućiti da se odmore. U grupama s mlađom djecom složiti će se kreveti, gdje će djeca stisnuta poput sardina pokušati spavati. Puno djece premalo mjesta.

Naravno da će im dobra teta pročitati i poneku priču, mnoge će i maziti preskačući preko kreveta, od jednog do drugog, jer djeca proživljavaju kod kuće težak razvod roditelja ili su ih u vrtić doveli s temperaturom oko 38,9. Pa će ih teta i liječiti. Dati će im sirup za temperaturu, zvati nebrojeno puta roditelje, koji naravno, nisu mogli na bolovanje. Jer se onda dobiva otkaz. A neki će reći, kako je baš jutros ili noćas, s njihovim djetetom bilo baš sve u najboljem redu.

Dok će neki tek zaspati, oni drugi, koji su zaspali prvi jer su došli ujutro u 5.30, oni će se već probuditi. Pa će se teta, opet sama, jer je kolegica iz jutarnje smjene već otišla posvetiti i njima, pokušavajući u mirnom i tihom okruženju, jer ostali spavaju, organizirati neku aktivnost. U većini slučajeva, to će joj teško poći za rukom. Nakon toga će na red doći užina, gdje će se opet nastaviti borba s voćem ili nekim mliječnim obrokom, kao nečim što vjerojatno, po mišljenju mnoge djece, postoji samo kao ukras na tanjuru. Jer ih se od najmanjih nogu učilo, kako je hrana, neka sporedna stvar u životu.

Roditelji će polako početi dolaziti po svoju djecu, koja će im veselo trčati u zagrljaj. Otići će mirni kući, često niti ne pitajući, je li dijete jelo, kako se ponašalo i što se sve događalo tog dana. Dan kao svaki drugi, mislit će mnogi.

A teta će, kada sva djeca odu, često puta čekajući neke koji su morali ostati duže na poslu, ili čak one, koji su se zadržali na nekoj kavi ili u šopingu, pa zaboravili da im je dijete u vrtiću, umorna do krajnje mjere, polako krenuti kući. Možda razmišljajući, koliko će još kasniti ta plaća?

Ili samo misleći o svom krevetu, u koji će se strovaliti kada dođe u svoj mirni dom. Ako je ne čekaju njena vlastita djeca i stotine drugih, svakodnevnih obaveza.

I tako teta, iz dana u dan, kao prava super junakinja, Superwoman, liječi, tješi, pomaže, bori se, grli i mazi i briše mnoge suze. Pronalazi odgovore na stotinu mogućih i nemogućih pitanja, provodi i ono što je neprovedivo i pokušava svim silama, izvesti i ono, što često puta izgleda neizvedivo.

DJECA KAO MALI BOGOVI

Živimo u pomalo ludom svijetu, gdje djeca postaju bogovi, roditelji oni, koji ih beskompromisno slušaju, a odgajatelji, učitelji i profesori, oni koji su u sredini. U centru bojišnice. I obično, kako to biva, izvuku deblji kraj.

Djeca su naše najveće bogatstvo i volimo ih najviše na svijetu, no radimo li im mnogim stvarima uslugu ili veliku štetu? Koliko im, kao roditelji, beskompromisnim povlađivanjem i popuštanjem, dajemo smjernice, o pravoj realnosti života? Ponekad otpjeti posljedice za svoja djela, ipak se čini kao neka, realnija i funkcionalnija metoda odgoja. Samo tako mogu stasati u neke zrele, svjesne i odgovorne pojedince.

A to se uči od malih nogu. Da ne postanu ljudi, koji će pronevjeriti milione, bez straha, da će za to biti kažnjeni ili da svojim nepoštovanjem svijeta oko sebe, jednoga dana ne postanu oni, koji će možda na čelu neke firme, uništiti mnoge ljudske egzistencije. Bez imalo grižnje savjesti.

VRTIĆ ILI NE?

Mnogi roditelji čija djeca ne idu u vrtić, pitaju se što i koliko njihovo dijete propušta. Žele da im dijete bude socijalizirano, ali se također boje svih silnih bolesti, izostajanja s posla, kao i velikih gužvi u grupama.

VRTIĆI U BJELOVARU – ISPOVIJED JEDNE TETE

Autor Maja Geček-Jelić

Utorak, 20 Kolovoz 2013 17:16 - Ažurirano Utorak, 20 Kolovoz 2013 17:23

Vjerujte, propušta mnogo. Stotine bolesti i neprospavanih noći, mnoge slomljene usnice i mnoge ugrize. Ali propušta i velika prijateljstva, mnoge zagrljaje i tetine utješne riječi, kada mu je teško. Kada je bolesno ili tužno.

Mnoge divne stvari koje će naučiti na svoj način, kada bude željelo. I kada će ga zanimati. Mnoge lijepe priče i izlete. Mnoga učenja o svijetu oko sebe i o njegovom mjestu u njemu.

Propušta vreće smijeha i radosti te kao i suosjećati s prijateljem u nevolji.

A teta?

Mnogima ostaje u sjećanju i kada jednom postanu »veliki«. Kada ih sretne negdje na cesti, pa joj se nasmiju, sjećajući se svih nepodopština i »psina«, koje su kao mali radili. A ona se nasmije svojim velikim srcem. I zaboravi sav umor, iscrpljenost i mukotrpan rad.

Biti teta, zanimanje je, za koje se mora imati veliko srce, otvoren um i široke ruke za mnogo zagrljaja. I sjaj u očima.

Ali, ako i nemate prilike upisati svoje dijete u vrtić, danas su tu mnoge igraonice, radionice i slične stvari, gdje će vaše dijete kvalitetno ispuniti svoje vrijeme. I gdje će isto tako, na mnoge lijepe i zanimljive načine, učiti o našem divnom svijetu. Dok ne odraste, pa nažalost, ne postane igračka u rukama sustava.

VRTIĆI U BJELOVARU – ISPOVIJED JEDNE TETE

Autor Maja Geček-Jelić

Utorak, 20 Kolovoz 2013 17:16 - Ažurirano Utorak, 20 Kolovoz 2013 17:23

Sustava koji divne »male« ljude, pretvara u« velike ovce«. Koje su tu da slušaju. Bez kompromisa.

Ali o tome nekom drugom prilikom.

A za kraj, sjetimo se onih legendarnih riječi poznatog Roberta Fulghuma:

»Sve što trebam znati o tome kako valja živjeti, što činiti i kakav biti, naučio sam još u vrtiću.

Mudrost me nije čekala na vrhu planine, na kraju dugog uspona školovanja nego se krila u pješčaniku dječjeg igrališta.

A evo što sam ovdje naučio:

- Sve podijeli s dugima!
- Igraj pošteno!
- Ne tuci ljude!
- Svaku stvar vrati gdje si je našao!
- Počisti za sobom!

VRTIĆI U BJELOVARU – ISPOVIJED JEDNE TETE

Autor Maja Geček-Jelić

Utorak, 20 Kolovoz 2013 17:16 - Ažurirano Utorak, 20 Kolovoz 2013 17:23

- Ne uzimaj što nije tvoje!

- Kad nekoga povrijediš, ispričaj se!

- Peri ruke prije jela!

- Pusti vodu u zahodu!

- Topli keksi i hladno mlijeko su zdravi!

- Živi uravnoteženo: malo uči, malo razmišljaj, crtaj, slikaj, pjevaj i pleši, igray se i radi – svaki dan od svega pomalo.

- Svakog poslijepodneva odspavaj!

- Kad iziđeš u svijet, budi oprezan u prometu, drži se za ruke i ne udaljavaj se od svoga druga!

- Ne zaboravi da čudo postoji!«

Robert Fulghum

Nije li uistinu tako?

VRTIĆI U BJELOVARU – ISPOVIJED JEDNE TETE

Autor Maja Geček-Jelić

Utorak, 20 Kolovoz 2013 17:16 - Ažurirano Utorak, 20 Kolovoz 2013 17:23

